

Sara Dž. Mas

KRALJEVSTVO PEPELA

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Sarah J. Mass

KINGDOM OF ASH

© Sarah J Maas, 2018

This translation of Kingdom of Ash is published by Laguna
d. o. o. by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.

Map copyright © 2016 by Kelly de Groot

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za moje roditelje –
koji su me naučili da devojčice
mogu da spasavaju svet*

Princ

Tragao je za njom od prvog trena kada su mu je oteli.

Za svojom parnjakinjom.

Jedva da se sećao sopstvenog imena – a sećao ga se samo zbog svojih troje saputnika, koji su mu pominjali ime dok su je tražili preko burnog i mrkog mora, kroz drevne sanjive šume, kao i preko olujama šibanih planina, već zatrpanih snegom.

Zaustavljao se tek na toliko da okrepi telo hranom i da njegovi saputnici provedu nekoliko sati u snu. Da nije bilo njih, on bi naprosto odleteo, jezdeći nadaleko i naširoko.

Međutim, biće mu potrebna snaga njihovih sečiva i magije, biće mu potrebna njihova lukavost i mudrost pre nego što se sve ovo završi.

Pre nego što se suoči s mračnom kraljicom, koja je pokidala njegovo najdublje ja i otela mu parnjakinju davno pre nego što je strpana u gvozdeni kovčeg. A pošto završi s njom, udariće i na hladnokrvne bogove lično, onako žučno rešene da unište šta god da je od njegove parnjakinje ostalo.

Zato je ostao sa svojim saputnicima, iako su dani prolazili. A onda i nedelje.

Onda i meseci.

I dalje je tragao. I dalje ju je tražio po svim prašnjavim i zaboravljenim drumovima.

A ponekad bi govorio duž veze između njih, šaljući svoju dušu na krilima vetra ka tom mestu gde je ona zatočena i živa sahranjena, gde god ono bilo.

Naći ću te.

Princeza

Gvožđe ju je gušilo. Gasilo je vatru u njenim venama, jednako kao da je taj plamen poliven.

Čula je vodu, čak i u gvozdenoj kutiji, čak i s gvozdenom maskom i lancima koji su visili s nje kao svilene trake. Hućanje; beskrajno brzanje vode preko kamena. Popunjavalo je trenutke između njenog vrištanja.

Malecko ostrvo u srcu maglom zastrte reke, tek glatka kamena ploča usred brzaka i vodopada. Eto gde su je smestili. Strpali. U kameni hram podignut za neko zaboravljeno božanstvo.

Kao što će i ona verovatno biti zaboravljena. Bolje je i to nego druga mogućnost: da njen potpuni neuspeh bude upamćen. Ako iko preostane da ga upamti.

Ona to neće dopustiti. Taj neuspeh.

Neće im reći to što žele da znaju.

Ma koliko često huk te reke prigušivao njeno vrištanje. Ma koliko se često prasak njenih kostiju prolamao kroz riku brzaka.

Pokušavala je da broji dane, ali nije znala koliko su je dugo držali u onoj gvozdenoj kutiji. Koliko dugo su je primoravali da spava, u nesvesti od onog sladunjavog dima koji su uduvavali u njen železni sanduk putujući ovamo, na ovo ostrvo – ovaj hram bola.

Nije znala koliko su trajali prekidi između njenog vrištanja i buđenja, pre nego što se bol okonča i ponovo počne.

Dani, meseci, godine – stapali su se jedni u druge, dok je njena krv često curila preko kamenog poda pravo u reku.

Princeza koja bi trebalo da živi hiljadu godina. Čak i duže od toga. Bio je to njen dar. Sada je njena kletva.

Još jedno prokletstvo da ga nosi kao breme, jednako teško kao ono koje je palo na nju davno pre nego što se rodila. Da žrtvuje samu sebe kako bi ispravila drevnu nepravdu. Da plati tuđ dug bogovima koji su nabasali na njihov svet, ostali zatočeni u njemu – a onda njime zavladali.

Nije osećala topli dodir boginje koja ju je blagoslovila i proklela tako stravičnom moći. Pitala se da li ta boginja svetlosti i plamena uopšte mari za to što je ona sada zarobljena u gvozdenoj kutiji – ili besmrtnici samo poklone pažnju nekome drugom. Kralju koji možda ponudi sebe umesto nje i poda svoj život kako bi spasao njihov svet.

Bogovi ne mare ko će platiti dug. Zato ona dobro zna kako neće dolaziti da je spasavaju – pa nije ni pokušavala da im se moli.

Međutim, i dalje je pričala sebi priču, i dalje je ponekada zamišljala da joj reka peva tu pripovest, da joj i tama koja živi u zatvorenom sanduku takođe to peva.

Bila jednom jedna mlada princeza koja je volela svoje kraljevstvo i živela u zemlji davno spaljenoj u prah i pepeo...

Tonula je sve dublje u tu tamu, u plameno more. Tonula je toliko duboko da ponekad ne bi ni osetila kada korbač pukne, kada se kost slomi.

Uglavnom jeste.

Upravo bi tokom tih beskrajnih sati usredsredila pogled na svog sadruga.

Ne na kraljičinog lovca, koji je znao da iz nje izvlači bol kao svirač melodiju iz instrumenta, već u ogromnog belog vuka, okovanog nevidljivim lisičinama – nateranog da tome svedoči.

Bilo je dana kada skoro da nije mogla podneti da gleda tog vuka, kada bi došla blizu, preblizu toga da se slomi i samo ju je priča spasavala od toga.

Bila jednom jedna mlada princeza koja je volela svoje kraljevstvo i živela u zemlji davno spaljenoj u prah i pepeo...

Bile su to reči koje je kazala jednom princu. Nekada – davno.

Princu leđa i vetra. Princ koji je bio njen i ona njegova. Davno pre nego što su postali svesni veza između svojih duša.

Sada je na njega palo breme da štiti ono nekada veličanstveno kraljevstvo.

Princ čiji miris odiše borovima i snegom, mirisom onog kraljevstva koje ona voli svojim srcem vatrene stihije.

Princeza je mislila na njega čak i u trenucima kada je mračna kraljica nadgledala lovčeva dela. Držala se sećanja na njega kao da je to stena u burnoj reci.

Mračna kraljica s osmehom pauka pokušala je da to okrene protiv nje. U opsidijanskim mrežama koje je ispredala, u opsenama i snovima koje je tkala na vrhuncu svake tačke u kojoj je ona mogla da se slomi, kraljica je pokušavala da uspomenu na njega izopači u ključ koji će joj otvoriti um.

Zamaglile su se i pretopile jedna u drugu laži, istine i sećanja. San i crnilo u gvozdenom kovčegu. Dani koje je provela vezana u središtu prostorije, viseći sa kuke na tavanici ili okačena između lanaca usidrenih u kameni zid. Sve je to počinjalo da se muti, kao mastilo u vodi.

Zato je pričala sebi priču. Tama i plamen duboko u njoj takođe su je šaputali, a ona im ju je pevala u odgovor. Zatvorena u onaj sanduk, skrivena na ostrvu u samom srcu reke, princeza je govorila priču iznova i iznova, puštajući ih da njeno telo obasipaju večnošću bola.

Bila jednom jedna mlada princeza koja je volela svoje kraljevstvo i živela u zemlji davno spaljenoj u prah i pepeo...

PRVI DEO
VOJSKE I SAVEZNICI

❧ Prvo poglavlje ❧

Snegovi su poranili.

Čak i za terasenske pojmove, prve jesenje mećave razduvale su se daleko ranije nego obično.

Edion Ašriver nije bio sasvim siguran da je to dobra okolnost, ali ako to makar još neko vreme ne da moratskim legijama da im pokucaju na vrata – ima da padne na kolena i da zahvali svim bogovima. Iako ti isti bogovi prete svemu što on voli. Ako se bića iz jednog drugog sveta uopšte mogu smatrati bogovima.

Za dve nedelje, koliko je prošlo otkad je ponovo sa svojom Kobi, nisu videli ni traga ni glasa od Eravanovih snaga, bilo zemaljskih bilo vazdušnih. Gust sneg počeo je da veje ni tri dana po njegovom povratku, ometajući već sporo iskrcavanje vojske iz njihove okupljene flote do prostranog tabora Kobi na Teraliskoj ravnici.

Brodovi su doplovili uz Florinu, sve do samog praga Orinta, a raznobojni barjaci vijorili su se na oštrom vetru koji je duvao s Jelenroga: kobaltno i zlatno Vendlina, crno i grimizno Ansela od Brajarklifa, mreškavo srebro velmoža iz roda Belotrna i brojnih njihovih rođaka. Tihe ubice, raštrkane po čitavoj floti, nisu imale nikakav barjak, mada nikakav i nije bio potreban da bi se raspoznavale – naročito ne s onom njihovom bledom odećom i raznovrsnim prelepim i opakim oružjem.

Brodovi će se ubrzo ponovo pridružiti zaštitnici koja je ostala na ušću Florine, pa će obilaziti obalu od Ilijuma do Surije, ali pešadinci

– koji su uglavnom pripadali snagama prestolonaslednika Galana Ašrivera – poći će u prve borbene redove, pravo na ratište.

Ratište koje je sada zatrpao nekoliko stopa dubok sneg. A napadaće ga još.

Skriven iznad uzanog planinskog prolaza u Jelenrogu, iznad Olsbruka, Edion se mrštio gledajući tmurno nebo.

Zahvaljujući odeći od bledeg krzna, stapao se sa sivim i belim stenama koje su se dizale iz snega, a kapuljača mu je skrivala zlatnu kosu – istovremeno ga grejući. Zahvaljujući umerenim vremenskim uslovima koji vladaju u Vendlinu, većina Galanovih vojnika nikada u životu nije videla sneg. Vlastela iz roda Belotrń, kao i njihove daleko manje snage, nije bila ništa bolja, pa je zato Edion ostavio Kilijana, svog najvernijeg zapovednika, da se postara da im bude što je moguće toplije.

Bili su daleko od doma svog, boreći se za kraljicu koju ne poznaju, a možda i ne veruju u nju. Ta studen ume da obeshrabri i da probudi razdor i neslogu brže nego što jezivi vetar šiba među ovim planinskim vrhovima.

Neki titraj na drugoj strani prolaza privuče Edionov pogled – video ga je samo zato što je znao gde da gleda.

Utapala se s krajolikom daleko bolje od njega, ali Lisandra je bila u prednosti utoliko što je na sebi imala krzno rođeno za ove planine.

Naravno da joj to nije rekao, niti ju je pogledao kada su pošli na ovaj izvidnički zadatak.

Elin je izgleda imala neka tajna posla u Eldrisu, pa je kod Galana i njenih novih saveznika ostavila poruku u kojoj objašnjava svoj nestanak. To je i omogućilo Lisandri da ih prati u ovom zadatku.

Za skoro dva meseca koliko su održavali ovu varku, niko nije primetio da kraljica vatre nije pokazala ni žiškicu. Niti da se ona i preoblikovačica nikada ne pojavljuju na istom mestu, takođe niko – ni Tihe ubice iz Crvene pustinje, niti Galan Ašriver ili vojska koju je Ansel od Brajarklifa poslala s armadom ispred glavnine svojih snaga – nije zapazio sitne pokazatelje da to uopšte nije Elin. Nisu primetili ni beleg na kraljičinom zapešću koji Lisandra nije mogla da promeni ma koje obličje nosila.

Dobro ga je krila, pomoću rukavica ili dugih rukava, a ako bi se neki tračak ožiljcima izbrazdane kože i pokazao, to se moglo pripisati preostalim belezima od lisičina.

Dodala je i lažne ožiljke, tačno tamo gde ih je Elin imala, kao i smeh i opaki kez. Kočopernost i nepomičnost.

Edion jedva da je mogao da je gleda, da razgovara s njom. To je radio samo zato što je i on morao da održava ovu varku, da se pretvara kako je on njen verni rođak, njen neustrašivi zapovednik koji će nju i Terasen predvoditi u pobeđu, ma koliko neverovatnu.

Zato je igrao svoju ulogu – jednu od mnogih koje je u životu igrao.

Ali onog trenu kada Lisandra zlatnu kosu promeni u tamne pramenove, ašriverske oči u smaragdne, on bi prestajao da je primećuje, kao da ona više ne postoji. Bilo je dana kada se osećao kao da je terasenski čvor tetoviran na njegovim prsima, s imenima njegove kraljice i dvora u nastanku, zapravo žig. Naročito njeno ime.

Poveo ju je na ovaj zadatak samo da bi ga olakšao i učinio bezbednijim. Nije samo njegova glava u torbi i premda je mogao da ovu izvidnicu prepusti jednoj jedinici u okviru Kobi, bilo mu je potrebno da dela.

Plovidba iz Ilveja, skupa s njihovim novostečenim saveznicima, potrajala je duže od mesec dana – tokom kojih su takođe izbegavali moratsku flotu raspoređenu oko Riftholda – a onda je potrajalo još dve nedelje da zađu u unutrašnjost kopna.

Bitke skoro da nije ni bilo. Samo su nabasali na nekoliko lutajućih družina adarlanskih vojnika, s kojima su brzo izašli na kraj, jer među njima nije bilo Valga.

Edion je čisto sumnjao da će Eravan čekati do proleća. Podozreo je da to zatišje nikakve veze nema s vremenskim prilikama. Pre nekoliko dana je razgovarao o tome sa svojim ljudima, kao i sa Darouom i ostalim velmožama. Eravan verovatno čeka ciču zimu, kada će terasenskoj vojsci biti najteže da se kreće, kada će Edionovi vojnici biti slabi od višemesečnog boravka u snegu, a njihova tela ukočena od studeni. To ne može da spreči čak ni kraljevsko bogatstvo koje im je proleto Elin spletkareći obezbedila.

Da, mogu da se kupe hrana, ćebad i odeća, ali šta sve to vredi ako su putevi snabdevanja zatrpani snegom? Ni sve zlato na Erileji ne može da spreči lagano i postojano gubljenje snage izazvano mesecima provedenim u zimskom taboru, na nemilosti terasenske okrutne zime.

Darou i ostali plemići nisu verovali njegovoj tvrdnji da će Eravan da napadne kada bude ciča zima – niti su poverovali Renu kada je

vlastelin Olsbruka istakao svoju saglasnost. Tvrdili su da Eravan nije budala. Premda na raspolaganju ima svoju vazdušnu legiju veštica, čak ni valška pešadija ne može da pređe preko deset stopa dubokih snežnih nanosa. Zaključili su da će Eravan sačekati do proleća.

Ali Edion nije imao namere da to uzima olako, kao ni princ Galan, koji je na tom sastanku ćutao, ali je posle toga potražio Ediona kako bi mu iskazao podršku. Moraju da greju i hrane svoju vojsku, da ih obučavaju i drže u pripravnosti da svakog trenu pođu u marš.

Ovaj izvidnički zadatak, ako se vesti koje je Ren dobio pokažu tačnim, pomoći će ostvarenju njihovog cilja.

Negde u blizini zaječa tetiva luka, jedva čujna od vetra. Glava i telo strele, obojeni u belo, jedva su se videli dok je vođena smrtonosnom preciznošću stremila prema izlazu iz klanca.

Edion privuče pogled Rena Olsbruka, tamo gde se mladi vlastelin krio među stenjem, spreman da odapne svoju strelu. Od Rena, zaogrnutog u isto belo i sivo krzno kao Edion, s bledim šalom preko usta, videle su se samo tamne oči i naznaka ožiljka na licu.

Edion mu pokaza da sačeka. Jedva bacivši pogled ka preoblikovačici na drugoj strani planinskog prolaza, Edion prenese istu naredbu.

Neka im se neprijatelj približi.

Zvuk mrvljenja skorenog snega mešao se s teškim disanjem.

Taman na vreme.

Edion nategnu svoj luk i čučnu još niže.

Baš kao što je Renova izviđačica tvrdila kada je pre pet dana uletela u Edionov ratni šator, bilo ih je šest.

Nisu ni pokušavali da se stope sa snegom i stenjem. Njihovo tamno krzno, čupavo i čudno, isticalo se kao nekakav svetionik naspram zaslepljujuće beline Jelenroga, ali zapravo je njihov vonj, nošen jakim vetrom, Edionu govorio dovoljno.

Valgi. U toj maloj družini nije bilo ni naznake okovratnika, niti nagoveštaja prstena ispod debelih rukavica. Očito da je čak i demonima zaposednutoj gamadi hladno – ili makar njihovim smrtnim domaćinima.

Njihovi neprijatelji zalazili su sve dublje i dublje u grlo klanca. A Renova strela bila je nepomična.

Ostavite jednog u životu, naredio im je Edion pre nego što su zauzeli položaje.

Sreća mu se osmehnula kada je pogodio da će odabrati baš ovaj prolaz, napola zaboravljeni zadnji ulaz u terasensku niziju. Klisuru široku tek toliko da dva konja prolaze rame uz rame odavno su zamenarivale sve osvajački nastrojene vojske i trgovci koji su želeli da prodaju svoju robu u zaleđu Jelenroga.

Edion nije znao šta tu boravi i ko se usuđuje da živi mimo svake priznate granice, baš kao što ne zna zašto su ti vojnici zašli toliko duboko u planine.

Ali ubrzo će saznati.

Demonski odred prolazio je podno njih, a Edion i Ren pomeriše lukove.

Odapeće strelu pravo naniže, u lobanju. Odabrao je metu.

Kada Edion klimnu glavom, beše to jedini znak pre nego što je njegova strela poletela.

Crna krv se još pušila na snegu kada se bitka okončala.

Potrajala je svega nekoliko minuta. Svega nekoliko, nakon što su Renove i Edionove strele našle svoje mete, a Lisandra skočila sa svoje stene da iskasapi još trojicu – i da pokida mišiće na bedrima šestog i poslednjeg preživelog pripadnika tog odreda.

Demon je ječao dok je Edion hodao ka njemu, a sneg pod njegovim raščerečenim nogama crneo se kao katran. Meso s njegovih butina prostiralo se kao rasparani barjak koji se vijori na vetru.

Lisandra mu je sedela pored glave. Čeljust joj je bila ukaljana ebanovinom, a zelene oči usredsređene na čovekovo bledo lice. Kao igle oštre kandže blistale su iz njenih ogromnih šapa.

Ren je iza njih proveravao da li su ostali živi. Mač mu se dizao i padao, odrubljujući im glave pre nego što se previše ukoče od studeni, pa više ne mogu da se preseku.

„Smeće izdajničko“, siktao je demon na Ediona, a uzano lice grčilo mu se od mržnje. Njegov smrad ispuni Edionu nozdrve, poganeći mu sva čula kao sloj ulja.

Edion izvadi nož iz korica za bokom – dug i opak bodež, koji mu je poklonio Rovani Belotri – pa se mrko nasmeši. „Ako budeš pametan, ovo bi moglo da se završi vrlo brzo.“

Valški vojnik pljunu Edionove snegom pokrivenne čizme.

Zamak Olsbruk stoji podignut već duže od pet stotina godina s planinom Jelenrog za leđima i Hrastovom šumom podno sebe.

Šetajući se ispred razbuktale vatre u jednom od brojnih prevelikih kamina, Edion je po sivom kamenju brojao beleže svih surovih zima. Takođe je osećao kako taj kamen nosi breme čuvene istorije tog zamka – godina hrabrosti i službe, kada su ove dvorane bile pune ratnika i pesme, kao i dugih godina tuge koje su usledile.

Ren je seo u izlisanu i čupavu naslonjaču postavljenu s jedne strane kamina, pa se podlakticama naslonio na bedra zureći u plamen. Stigli su kasno sinoć, pa je čak i Edion bio previše iscrpljen prolaskom kroz snegom pokrivenu Hrastovu šumu da bi išao u veliki obilazak zamka, a nakon onoga što su ovog popodneva uradili, čisto sumnja da će i sada imati snage za to.

Nekada veličanstvena dvorana bila je zamračena i tiha dalje od njihove vatre, a iznad njih su se izbledele tapiserije i grbovi vazala porodice Olsbruk njihali na promaji koja je duvala kroz visoke prozore duž jednog zida te odaje. U krovnim gredama su se gnezdile ptice, grčeći se i pokušavajući da se sklone od smrtonosne studeni koja je vladala van drevnih zidina ovog zamka.

A među njima, jedna zelenooka sokolica slušala je svaku reč.

„Ako Eravan traži način kako da prodre u Terasen“, napokon kaza Ren, „bila bi čista glupost da to pokuša preko planina.“ Namršti se gledajući poslužavnike iz kojih su proždrali hranu pre svega nekoliko minuta. Bilo je to hranljivo varivo od ovčetine i pečenih krtola. Uglavnom je bilo jednoličnog ukusa, ali ipak vrelo. „Ovde zemlja ne oprašta. Ostao bi bez bezbroj vojnika samo od zime.“

„Eravan ništa ne radi bez razloga“, odvrati Edion. „U Terasen bi najlakše bilo prodreti kroz poljoprivredni kraj, duž severnih drumova. Svako bi očekivao da on upravo tuda uputi vojsku. Ili tuda, ili da svoje snage pošalje sa obale.“

„Ili i jedno i drugo – da napadne i sa kopna i s mora.“

Edion klimnu glavom. Eravan je široko rasprostro svoju mrežu, u želji da uguši svaki otpor koji bi mogao da se rasplamsa na ovom kontinentu. Više nije bilo privida Adarlanskog carstva: od Ilveja do severne granice Adarlana, od obala Velikog okeana pa do golemog planinskog

zida koji razdvaja njihov kontinent na dva dela, senka valškog kralja svakim danom sve je veća. Edion čisto sumnja da će Eravan stati pre nego što svima njima stegne crne okovratnike oko grla.

A ako se Eravan dokopa druga dva usudključa, ako bude mogao da otvara usudkapiju kad god hoće i da iz svog kraljevstva pušta da kroz nju kuljaju horde Valga, možda čak i da porobljava vojske iz drugih svetova i da ih koristi za osvajanje... Neće biti nikakvog načina da ga zaustave – ni na ovom svetu, ni na ma kom drugom.

Svaka nada da se ta grozna sudba spreči sada počiva na Dorijanu Havilijardu i Manon Crnokljunoj. Edion nije čuo ni šapat o tome kuda su se svih ovih meseci deli i šta im se desilo. Valjda je to dobar znak. Njihovo preživljavanje zavisi od tajnosti.

Edion onda kaza: „U tom slučaju, čini se nesmotrenim da Eravan šalje izvidnicu samo kako bi otkrio gde se nalazi uzani planinski prolaz.“ Počeša se po zaraslom licu. Jutros su krenuli pre zore, pa je radije sinoć otišao da spava nego što se obrijao. „To strateški nema nikakvog smisla. Veštice mogu da lete, tako da je slanje izviđača da otkrivaju koliko je krajolik opasan zapravo slabo korisno, ali ako je to saznanje potrebno za zemaljske vojske... Provlačenje jedinica kroz tako male prolaze potrajalo bi mesecima – a opasnost od vremenskih nepogoda ne treba ni pominjati.“

„Izvidnik se samo smejaao“, kaza Ren odmahujući glavom. Njegova do ramena duga crna kosa pratila je te pokrete. „Šta to propuštamo da primetimo? Šta ne uviđamo?“ Na svetlosti vatre ožiljak od rasekotine koji mu se protezao niz lice delovao je oštrije i istaknutije. Podsetnik na užase koje je Ren pretrpeo i na strahote koje njegova porodica nije preživela.

„Možda on to radi kako bi nas naterao da se predomišljamo, da premeštamo snage.“ Edion se uhvati za gornju ploču kamina, a toplota je iz kamena sipila u njegovu još smrznutu kožu.

Ren je zaista dobro pripremio Kob tokom meseci koliko je Edion odsustvovao, blisko sarađujući s Kilijanom kako bi ih razmestio najdalje ka jugu od Orinta što je Darouov stisak dozvoljavao. Međutim, ispostavilo se da je to jedva nešto dalje od brda koja su omeđivala najjužniji obod Teraliske ravnice.

Ren je upravljanje prepustio Edionu premda je ponovni susret lorda od Olsbruka s Elin bio hladan. Tačnije, leden kao sneg koji veje oko njegovog zamka.

Lisandra je dobro igrala svoju ulogu, ovladavajući Elininim nestrlpljenjem i grižom savesti, a nakon toga je mudro izbegavala sve okolnosti u kojima bi se moglo desiti da razgovaraju o prošlosti. Mada Ren nije pokazao nikakvu želju da se podseća na godine pre nego što je Terasen pao – niti na događaje od prošle zime.

Edion se samo nadao da Eravan takođe nije svestan kako Lučonoša nije s njima. Nije želeo ni da pomišlja na to šta bi terasenski vojnici kazali ili uradili kada bi shvatili da ih Elinin plamen neće štiti u boju.

„Možda je to čak i nekakav pravi manevar, koji smo mi srećom otkrili“, zamišljeno primeti Ren. „Da li da se usudimo da premestimo jedinice u prolaze? Neke su već na Jelenrogu mimo Orinta, kao i na severnim ravnica iza njih.“

To je Renu bio pametan potez – da ubedi Daroua da mu dopusti da postavi deo Kobi iza Orinta, u slučaju da Eravan zaplovi na sever i napadne odatle. Nema ničega što on ne bi očekivao od tog kopileta.

„Ne bih da se Kob previše razudi“, odgovori Edion zagledan u vatru. Drugačiji je taj plamen – silno drugačiji od Elininog ognja, kao da je vatra pred njim tek avet u poređenju sa živim bićem kakvo je magija njegove kraljice. „A svejedno i dalje nemamo dovoljno jedinica za takvo nešto.“

Čak i nakon Elininog očajničkog i smelog manevrisanja, saveznici koje je uspela da nakupi ne mogu ni da pridu svoj sili Morata, a sve to zlato koje je namakla nije im kupilo ništa više tih saveznika – jer je ostalo vrlo malo onih koje bi uopšte mogli da primame da im se pridruže.

„Elin nije delovala previše zabrinuto kada je odjurila u Eldris“, promrmlja Ren.

Edion se opet na tren našao na krvlju natopljenom žalu.

Gvozdena kutija. Mev ju je išibala i strpala u pravi mrtvački sanduk, pa brodom prenela samo Mala zna gde, a pratio ih je besmrtni mučitelj.

„Elin“, odvrati mu Edion, prezrivo otežući najbolje što je znao i umeo, iako je grcao od te laži, „ima svoje planove i saopštiće nam ih kada za to kucne pravi trenutak.“

Ren na to ništa ne reče i premda je kraljica za koju je Ren uveren da se vratila samo opsena, Edion dodade: „Sve što ona radi, radi za Terasen.“

Kazao joj je baš grozne stvari onog dana kada je pobila ilkene. *Gde su nam saveznici?*, tražio je da čuje. Još pokušava da sebi to oprosti. Sve to. Preostala mu je samo ova jedna jedina prilika da to ispravi, da postupi kako je ona zamolila i da spase njihovo kraljevstvo.

Ren na tren pogleda dva istovetna mača koje je ostavio na drevnom stolu iza njih. „Ipak je otišla.“ Ne u Eldris, već pre deset godina.

„Svi smo grešili proteklu deceniju.“ Bogovi znaju da Edion ima mnogo povoda za iskupljenje.

Ren se ukoči kao da su ga iznenada ujele za srce neke životne odluke koje ga sada proganjaju.

„Nikad joj nisam ispričao“, tiho каза Edion, da ga ne bi čula sokolica na krovnoj gredi, „za pušionicu opijuma u Riftholdu.“

Za činjenicu da Ren poznaje vlasnicu i da je često dolazio kod te žene pre one noći kada su ga Edion i Kejol uvukli skoro potpuno onesvećenog, kako bi ga sakrili od kraljevih ljudi.

„Znaš, umeš da budeš teška džukela“, promuklo mu odgovori Ren.

„To nikada ne bih upotrebio protiv tebe.“ Edion pogleda pobesnelog mladog plemića pravo u oči, kako bi Ren video nadmoć koja vri u njegovim. „Pre nego što si proključao, hteo sam da kažem“, dodade kada Ren otvori usta, „da ti je Elin ponudila mesto na svom dvoru a da nije znala za taj deo tvoje prošlosti.“ Mišić zaigra na Renovoj vilici. „Ali sve i da jeste znala za to, Rene, ipak bi ti ponudila to mesto.“

Ren se samo zagleda u kameni pod. „Nema dvora.“

„Darou može da vrišti koliko god hoće, ali nisam saglasan s tim.“ Edion sede u naslonjaču naspram njegove. Ako Ren zaista podržava Elin, pošto se Elida Lohan sada vratila, a Sol i Ravi od Surije će je verovatno podržati, njegova kraljica sada ima tri glasa na svojoj strani – naspram četiri protiv sebe.

Slaba je nada da će Lisandrin glas, kao gospe od Karavera, biti prihvaćen.

Preoblikovačica nije ni tražila da vidi zemljište koje će joj biti dom ako oni prežive ovaj rat. Samo se na putu ovamo pretvorila u sokolicu i odletela na neko vreme. Kada se vratila, nije rekla ništa, premda su joj se smaragdne oči iskrile.

Ne, Karaver neće biti prihvaćen kao oblast sve dok Elin ne stupi na presto.

Sve dok Lisandra ne bude krunisana kao kraljica, ako se njegova prava kraljica ne vrati.

Vratiće se. Mora da se vrati.

Vrata se otvoriše na suprotnom kraju dvorane, pa se začuše užurbani laki koraci. On ustade na treptaj oka pre nego što radosno „Edione!“ odjeknu po kamenu.

Evandolina je sva blistala, od glave do pete odevena u zelenu čoju opervazenu belim krznom, a njena riđežlatna kosa visila je skupljena u dve pletenice. Baš kao terasenske gorštačke devojčice.

Ožiljci joj se raširiše kada se iscerila, a Edion raširi ruke pre nego što se bacila na njega. „Rekoše da si stigao kasno sinoć, ali da si opet otišao pre nego što se razdanilo, pa sam se zabrinula da ćeš mi opet promaći...“

Edion je poljubi u teme. „Izgleda kao da si porasla celu stopu otkad sam te poslednji put video.“

Evandelinine citrinske oči zasijaše i ona pogleda najpre njega, pa Rena. „Gde je...“

Svetlost se vnu i ona se tu stvori.

Blistava. Lisandra kao da je sva sijala dok se ogrtala plaštom oko nagog tela; taj odevni predmet bio je ostavljen na obližnjoj naslonjači upravo radi toga. Evandolina se baci preoblikovačici u zagrljaj, skoro jecajući od radosti. Evandolina se sva tresla, a Lisandra nežno i toplo smešila mazeći je po glavi. „Da li si dobro?“

Preoblikovačica je izgledala smireno i spokojno, ali Edion je dobro poznaje – poznaje njeno raspoloženje i sitne pojedinosti koje je odaju. Zna da je blago podrhtavanje njenog glasa dokaz da se pod prelepom površinom krije prava bura.

„Oh, da“, odgovori Evandolina, pa se odvoji od nje i blistavo osmehnu Renu. „On i lord Murto brzo su me doveli ovamo. Inače, Lakonoga je s njim. Mislim, s Murtom. Voli ga više od mene, jer joj on po ceo dan daje slatkiše. Sada je deblja od lenje kućne mačketine.“

Lisandra se zasmija, a Edion se nasmeši. Lepo se staraju o toj devojčici.

Kao da je to i sama shvatila, Lisandra se obrati Renu, tiho i kao da prede: „Hvala ti.“

Ren pocrvene dižući se na noge. „Mislio sam da će ovde biti bezbednija nego u ratnom taboru. Ako ništa drugo, ovde joj je udobnije.“

„Oh, Lisandra, ovde je potpuno predivno“, zacvrkuta Evandolina, uzimajući obema rukama Lisandrinu. „Murto me je čak jednog popodneva odveo do Karavera – mislim, pre nego što je počeo sneg. Moraš da ga vidiš. Tamo su brda, reke i divno drveće, a sve se to prostire naspram planina. Učinilo mi se da sam ugledala avetinjskog leoparda kako se krije među stenjem, ali Murto mi je kazao da sam se sigurno prevarila. Kunem se da sam ga zaista videla – bio je krupniji od tvog obličja! A kuća! To je najdivnija kuća koju si ikada videla, a iza nje se nalazi ozidani vrt, za koji Murto kaže da će na leto biti pun povrća i ruža.“

Edion u trenutku nije mogao da izdrži da gleda sva osećanja koja su se videla na Lisandrinom licu dok je Evandolina bez prestanka naglabala o svojim velikim planovima za taj posed. Na njenom licu video se bol usled čežnje za životom koji će joj verovatno biti uskraćen i pre nego što joj se ukaže prilika da ga se dokopa.

Edion se okrenu ka Renu, koji je netremice gledao Lisandru, kao i svaki put kada bi ona uzela svoje ljudsko obličje.

Boreći se s porivom da stisne zube, Edion upita: „Dakle, ti prihvataš Karaver.“

Evandolina nastavi da čavrlja, ali Lisandrin pogled polete ka njima.

„Darou nije gospodar Olsbruka“, samo je kazao Ren.

Odista. A ko ne bi želeo da mu u susedstvu bude tako lepa žena?

To jest, a da ne živi u Orintu u tuđoj koži i pod tuđom krunom, služeći se Edionom kao običnim priplodnim pastuvom da izrodi lažnu kraljevsku lozu.

Lisandra ponovo klimnu u znak zahvalnosti, a Ren pocrvene još više. Kao da nisu proveli čitav dan prteći sneg i ubijajući Valge. Kao da još ne smrde na drob.

I zaista, Evandolina onjuši plašt kojim se Lisandra ogrnula, pa se namršti. „Grozno vonjate. Svi vi.“

„Pazi na rečnik“, prekori je Lisandra, ali se zasmaja.

Evandolina se podboči isto kao što je Edion toliko puta video Elin da radi, pa ga srce zabole kad to ugleda. „Ti si me zamolila da ti kažem ako smrdiš. Naročito ako ti smrdi iz usta.“

Lisandra se nasmeši, a Edion se suzdrža da se i on ne nasmeši. „Zaista jesam.“

Evandolina povuče Lisandru za ruku, pokušavajući da odvuče preoblikovačicu niz dvoranu. „Možeš da spavaš u mojoj sobi. Tamo ima i odaja za kupanje.“ Lisandra popusti za jedan korak.

„Baš lepa soba za jednu gošću“, promrmlja Edion Renu, izvijajući obrve. Mora da je to bila jedna od najboljih soba u zamku, kad ima sopstvenu odaju za kupanje.

Ren pognu glavu. „Bila je Rouzina.“

Njegove najstarije sestre, koja je iskasapljena skupa s Ralen, srednjom sestrom iz porodice Olsbruk, u magijskoj akademiji koju su pohađale. Pošto je bila podignuta blizu granice s Adarlanom, ta škola se našla tačno na udaru zavojevačkih snaga.

Čak i pre nego što je magija prestala da radi, oni ne bi mogli da se odbrane od deset hiljada vojnika. Edion ne dopušta sebi da se često seća pokolja u Develinu – toj čuvenoj školi. Koliko je dece tamo bilo. Kako niko od njih nije pbegao.

Ren je bio blizak s obema starijim sestrama, ali najviše sa živahnom i veselom Rouz.

„Ona bi joj se dopala“, pojasni Ren, klimajući glavom ka Evanđelini. Edion tada shvati da je ona naružena ožiljkom baš kao Ren. On je posekotinu na svom licu zaradio bežeći s gubilišta, a njegovi roditelji su dali živote kako bi skrenuli pažnju na sebe i tako omogućili da on i Murto pobegnu. Evanđelina je svoje ožiljke zaradila prilikom drugačijeg bekstva, u kome je za dlaku izbegla pakleni život koji je njena gospodarica pretrpela. Edion se nije preterano često podsećao ni te činjenice.

Evanđelina nastavi da vuče Lisandru, ne primećujući da se vodi razgovor. „Zašto me nisi probudila kada si stigla?“

Edion nije čuo šta je Lisandra odgovorila puštajući da je devojčica izvede iz dvorane, jer ga je preoblikovačica pogledala pravo u oči.

U prethodna dva meseca pokušavala je da razgovara s njim. Često. Na desetine puta. On naprosto nije obraćao pažnju na nju, a kada su napokon pristali na terasensku obalu, ona je već digla ruke.

Slagala ga je. Obmanula ga je toliko temeljno da svaki trenutak koji su delili, svaki razgovor... on naprosto nije znao šta je od svega toga bilo stvarno. Nije želeo da zna. Nije želeo da zna da li je ona ozbiljno mislila išta od svega onoga, kada joj se onako glupo ogolio.

Verovao je da je ovo njegov poslednji lov. Bio je ubeđen da će moći da provede vreme s njom i da joj pokaže sve što Terasen ima da ponudi. Da joj takođe pokaže sve što on ima da ponudi.

Lažljiva kućko, tako ju je nazvao. Zaurkao je te reči na nju.

Povratio se dovoljno da ga zbog toga bude sram – ali bes je ostao.

Lisandra ga je gledala oprezno, kao da ga pita: *Zar ne možemo da u ovom retkom trenutku sreće razgovaramo kao prijatelji?*

Edion se samo okrenu ka vatri, da ne gleda njene smaragdne oči i prelepo lice.

Ren slobodno može da je uzme – iako mu od pomisli na to dođe da nešto razbije.

Lisandra i Evandolina odoše iz dvorane, a čulo se kako devojčica i dalje čavrlja.

Breme Lisandrinog razočarenja zadržalo se kao nekakav avetinjski dodir.

Ren se nakašlja. „Hoćeš li da mi kažeš šta se to dešava s vama?“

Edion ga je pogledao tako da bi neki manje hrabar čovek pobegao smesta. „Daj kartu. Hoću da ponovo pogledamo one prolaze.“

Renu se moralo priznati da je istog trena otišao da je donese.

Edion se zagledao u vatru, tako bleđu bez žiške magije njegove kraljice.

Koliko će vremena proći pre nego što zavijanje vetra ispred zamka zameni urlikanje Eravanovih zveri?

Edion je odgovor na svoje pitanje dobio koliko sutradan.

Dok je sedeo na jednom kraju duge trpeze u velikoj dvorani, a Lisandra i Evandolina tiho doručkovale na drugom, Edion je morao da tera prste da se ne tresu dok je otvarao pismo koje mu je glasnik uručio pre svega nekoliko trenutka. Ren i Murto, sedeći s njegove leve i desne strane, suzdržali su se od zapitkivanja dok je iščitavao pismo. Jednom. Dvapat.

Edion napokon spusti pismo, pa duboko udahnu mršteći se prema slabašnoj svetlosti koja je prodirala u dvoranu kroz red prozora visoko na zidu.

Lisandrin pogled pritiskao ga je s kraja stola, ali nije mrdala sa svog mesta.

„Pismo šalje Kilijan“, promuklo kaza Edion. „Moratske snage iskrcale su se na obalu – pred Eldrisom.“

Ren opsova. Murto je sve vreme ćutao. Edion je ostao da sedi, pošto je bilo malo verovatno da će ga noge nositi. „Razorio je grad. Sraonio ga je sa zemljom a da nije poslao ni jednog jedinog vojnika.“

Edion nije mogao ni da nagađa zašto je mračni kralj toliko čekao. „Veštičje kule?“, upita Ren. Edion mu je ispričao šta mu je sve Manon Crnokljuna otkrila prilikom njihovog prolaska kroz Kamene močvare.

„Ne piše.“ Nije verovatno da je Eravan dejstvovao kulama, pošto su toliko ogromne da moraju da se prevoze kopnom, a Edionovi izvidnici bi zcelo приметili stotinu stopa visok toranj kako se vuče kroz njihovu oblast. „Ali udari su savršeni grad.“

„Elin?“ Murtoov glas bio je na ivici šapata.

„Dobro je“, slaga Edion. „Krenula je da se vrati u orinski logor dan pre nego što se to desilo.“ Naravno, u Kilijanovom pismu nije bilo ni pomena o tome gde je ona, ali njegov glavni zapovednik je nagađao da se kraljica izvukla, pošto njeno telo nije nađeno, niti je neprijatelj slavio.

Murto klonu na svojoj stolici, a Lakonoga spusti zlatnu glavu na njegovo bedro. „Hvala Mali na toj milosti.“

„Nemoj još da joj zahvaljuješ.“ Edion gurnu pismo u džep debelog plašta koji je nosio zato što je kroz dvoranu duvala promaja. *Nemoj uopšte da joj zahvaljuješ*, samo što nije dodao. „Pri plovidbi ka Eldrisu, Morat je blizu Ilijuma potopio deset vendlinskih ratnih lađa, a ostale oterao uz Florinu, skupa s našima.“

Murto se počea po bradi. „Zašto ih nisu proganjali – sledili uz reku?“

„Ko bi ga znao?“ Edion će kasnije razmišljati o tome. „Eravan se nameračio na Eldris i sada je zauzeo taj grad. Izgleda da je nameren da odatle šalje deo svoje vojske. Ako im niko ne stane na put, stići će do Orinta za nedelju dana.“

„Moramo da se vratimo u tabor“, smrknuto primeti Ren. „Da vidimo možemo li povesti flotu nazad niz Florinu i napasti zajedno s Rolfom s mora, dok mi udaramo s kopna.“

Edionu nije bilo do toga da ih podseća kako od Rolfa nisu dobili nikakve vesti osim nejasnih poruka o njegovoj potrazi za rasutim Mikenjanima i njihovom legendarnom flotom. Izgledi da će se Rolf odjednom pojaviti da ih izvuče iz čabra jednako su slabi kao i izgledi da će basnoslovno Vučje pleme s dalekog kraja Anaskalskih planina izjahati iz zaleđa, ili da će se Feji, koji su pre čitave decenije pobjegli iz Terasena, vratiti odakle god da su nestali i pridružiti se Edionovim snagama.

Proračunati spokoj što je Ediona vazda vodio kroz bitke i pokolje opet ga obujmi, opipljiv kao krzneni ogrtač koji je nosio. Sada im je hitrost saveznik. Hitrost i bistrina.

Bojni redovi moraju da izdrže, naredio je Rovn pre nego što su se rastali. *Obezbedi nam što više vremena možeš.*

Ispuniće obećanje koje mu je tada dao.

Evandolina začuta kada Edion pogleda niz trpezu pravo u preoblikovačicu. „Koliko ljudi tvoje vivernsko obličje može da ponese?“

❧ Drugo poglavlje ❧

Elida Lohan se nekada nadala da će putovati nadaleko i naširoko i da će se jednom dokopati mesta u kojem niko nikada nije čuo ni za Adarlan ni za Terasen, toliko daleko da je Vernon nikada neće naći.

Nije očekivala da će se to i desiti.

Stojeći u jednoj prašnjavoj i drevnoj uličici jednako prašnjavog i drevnog grada u kraljevstvu južno od Doranela, Elida se divila podnevnoj zvonjavi koja se pronosila ispod vedrog neba, zgradama od suncem ugrijanog bledeg kamena, kao i suvom vetru što je šibao kroz uzane uličice između njih. Već je tri puta čula kako se grad zove, ali i dalje nije umela da mu izgovori ime.

Valjda to nije ni bitno. Neće dugo biti tu. Baš kao što se nisu zadržavali ni u jednom od gradova kroz koje su prolazili, niti u šumama, na planinama ili u nizijama. Hitali su kroz kraljevstvo za kraljevstvom, prateći neumorni korak što im ga je nametao princ koji kao da se jedva sećao kako da govori, a kamoli da se hrani.

Elida se namršti gledajući pohabanu veštičju odeću koju je i dalje nosila, iskrzani sivi plašt i izguljene čizme, pa pogleda dvojicu svojih saputnika u uličici. Zaista su svi oni znali za bolje dane.

„Svakog časa“, promrmlja Gavrijel, držeći jedno žutosmeđe oko na ulazu u uličicu. Visoka i mračna prilika stapala se s malobrojn timer senkama ispod polusrušenog svoda, motreći vrevu u sledećoj ulici.

Elida nije predugo gledala ka toj prilici. Nije mogla da ga podnese tokom svih ovih beskrajnih nedelja. Nije mogla da podnese ni njega ni neizdrživ bol u svojim nedrima.

Elida se namršti na Gavrijela. „Treballo bi da stanemo da ručamo.“

On klimnu glavom ka iznošenoj torbi spuštеноj uza zid. „Imaš jabuku u mojoj uprtnjači.“

Bacivši pogled ka zgradi koja se dizala pored njih, Elida uzdahnu i pruži ruku da dohvati torbu, pa stade da pretura po odeći, konopcu, oružju i raznoraznim potrepštinama sve dok nije izvadila krupnu crveno-zelenu jabuku – poslednju od brojnih koje su ubrali iz jednog voćnjaka u susednom kraljevstvu. Elida je bez reči pruži fejskom velmoži.

Gavrijel izvi zlatnu obrvu.

Elida mu odgovori istom merom. „Čujem kako ti krče creva.“

Gavrijel se prigušeno zasmija, pa prihvati jabuku blago se naklonivši i onda je obrisa o rukav svog bledeg kaputa. „Odista jeste tako.“

Elida bi se zaklela da se tamna prilika nešto dalje niz uličicu odjednom ukočila, ali nije obraćala pažnju na njega. Gavrijelu očnjaci sevušu kada zagrije jabuku. Otac Ediona Ašrivera – bili su jezivo slični, premda se sva sličnost završavala sa spoljnim izgledom. Za onih nekoliko kratkih dana koje je provela s Edionom, on se pokazao suštom suprotnošću ovog smirenog i pažljivog mušjaka.

Kada su ih Asterin i Vesta ostavile na brodu kojim su doplovili ovamo, bojala se da je pogrešila odabravši da putuje s trojicom besmrtnih mušjaka. Da će je naprosto pregaziti.

Međutim, Gavrijel je od samog početka pazio na nju, starajući se da ima dovoljno za jelo, da ima čime da se pokrije kada su noći hladne, učio ju je kako da jaše konje na koje su potrošili dragoceni novac jer Elida ni na koji način ne bi mogla da ih prati peške, sve i da joj gležanj nije povređen. A u trenucima kada su morali da vode konje preko nezgodnog zemljišta, Gavrijel joj je čak učvršćivao nogu svojom magijom, a njegova moć je naspram njene kože ostavljala utisak toplog letnjeg lahora.

Svakako nije dopuštala Lorkanu da joj tako pomaže.

Nikada neće zaboraviti kako je izgledao kada je puzao za Mev nakon što je kraljica raskinula krvni zavet. Puzao je za Mev kao odbačeni

ljubavnik, kao prebijeno pseto za gazdom. Elin je bila divljački mučena, a Lorkan je Mev odao gde se nalazi – pa je i dalje pokušavao da je sledi. Pravo kroz pesak još mokr od Elinine krvi.

Gavrijel pojede pola jabuke, pa joj pruži ostatak. „Trebalo bi da i ti jedeš.“

Ona se namršti gledajući modre podočnjake na Gavrijelovom licu. Nimalo nije sumnjala da se vide i ispod njenih očiju. Ako ništa drugo, makar je prošlog meseca dobila, iako je naporno putovanje sagorevalo svaku hranu koja bi joj dospela u trbuh.

Zbog toga joj je *naročito* došlo da propadne u zemlju, jer je morala da objasni trojici ratnika koji su već mogli da nanjuše krv kako su joj potrebne neke stvari. To znači da su se još češće zaustavljali.

Nije pominjala grčeve od kojih joj se utroba vezivala u čvor, koji su joj stezali leđa i šibali je po bedrima. Samo je nastavljala da jaše, glave pognute. Znala je da bi oni zastali. Čak bi i Rovana stao da je pusti da se odmori – ali kad god bi se zaustavili, Elidi bi pred očima bio onaj gvozdeni sanduk. Videla bi korbač, sav blistav od krvi, kako puca kroz vazduh. Čula bi Elin kako vrišti.

Nije više nema zato što nije pristala da Elida bude oteta. Nije se ni pokolebala, već je smesta ponudila sebe umesto nje.

Pomisao na to bila je sve što je Elidi davalo snagu da jaše. Poslednjih nekoliko dana bilo je malo lakše zahvaljujući čistim lanenim trakama koje su joj dali Gavrijel i Rovana, nesumnjivo ih odsekavši sa svojih košulja. Nije imala predstave kada su stigli da to urade.

Ubrzo će morati da kradu hranu – ili da prodaju konje.

Iza zatvorenih prozora na prvom spratu začuše se nekakvi tupi zvuci, isprekidani prigušenom muškom vikom.

„Misliš li da ćemo ovog puta imati više sreće?“, tiho upita Elida.

Gavrijel je pogledom odmeravao plavo obojene kapke, izrezbarene tako da podsećaju na zamršenu čipku. „Moram se nadati da će tako biti.“

Sreća im je ovih dana odista nedostajala. Nisu imali mnogo sreće još od onog prokletog žala u Ilveju, kada je Rovana osetio povlačenje veze između sebe i Elin – parnjačke veze – pa je pošao da prati njen zov preko okeana. Međutim, kada su nakon nekoliko strašnih nedelja provedenih na burnoj pučini šibanoj olujama dospeli do ovih obala, nije ostalo ništa čemu se moglo ući u trag.

Nije bilo ni traga ni glasa od ostataka Mevine armade. Ni šapata da je kraljičin brod *Slavuj* pristao u ma koju luku. Nikakvih vesti da se vratila u svoj prestoni grad.

Oslanjali su se samo na glasine, koje su ih vodile preko planina prekrivenih dubokim snegovima, kroz guste šume i suve ravnice.

Sve do prethodnog kraljevstva, prethodnog grada, gde su ulice bile krcate slavljenicima koji su izašli da proslave Savin, u čast bogova kada je veo među svetovima najtanji.

Nisu imali predstave da bogovi nisu ništa drugo do bića s nekog drugog sveta, da je svaka pomoć koju bogovi pružaju, svaka pomoć koju je Elida u životu dobila od onog glasića za ramenom samo s jednim ciljem: da se vrate kući. Pioni – to je sve što su Elida, Elin i svi ostali njima bili.

To je samo potvrđivalo činjenica da od onog stravičnog dana u Ilveju Elida od Aneit nije čula ni šapat, niti dobila ikakvu smernicu. Samo gurkanja tokom dugih dana, kao da su podsetnici na njeno prisustvo, na to da je neko posmatra – na to da se od mlade kraljice i dalje očekuje da bogovima plati krajnju cenu sve i da oni uspeju u potrazi za Elin. Ako Dorijan Havilijard i Manon Crnokljuna nađu treći i poslednji usudključ. Ako se mladi kralj ne ponudi da bude žrtva umesto Elin.

Zato je Elida trpela to povremeno gurkanje, odbijajući i da razmišlja o tome kakvo se to stvorenje zanima za nju. Za sve njih.

Elida je potiskivala te misli dok su tragali po ulicama, osluškujući ima li ikakvih šapata koji govore o tome gde je Mev. Sunce je zašlo, a Rovani je režao sve više sa svakim satom tokom kojeg nisu otkrivali ama baš ništa. Baš kao što ništa nisu otkrili ni u ostalim gradovima.

Elida ih je materala da se šetaju ulicama punim slavljénika nepri-mećeno i nezapaženo. Podsećala je Rovana svaki put kad bi on sevnuo zubima da u svim kraljevstvima, u svakoj zemlji ima očiju. Ako se pusti glas da družina fejskih ratnika ugnjetava čitave gradove tražeći Mev, to će svakako za tili čas dopasti ušiju fejskoj kraljici.

Noć je pala, a po zatalasanim brdima izvan gradskih zidina raspalile su se lomače.

Rovan je napokon prestao da reži kad ih je ugledao, kao da su te lomače u njemu trznule neku strunu sećanja i bola.

Međutim, onda su prošli pored nekih fejskih vojnika koji su se napijali, a Rovani se potpuno ukočio. Odmerio je te ratnike tako hladno i proračunato da je Elidi bilo jasno da je smislio neki plan.

Kada su zamakli u uličicu, fejski princ im je izložio šta je smislio, i to ogoljeno i surovo.

Nedelju dana kasnije i evo ih ovde. U zgradi pored njih dreka je bila sve jača.

Elida se namršti kada zvuk lomljenja drveta nadjača glasanje gradskih zvona. „Da li da pomognemo?“

Gavrijel prođe tetoviranom šakom kroz zlatnu kosu. To su imena ratnika koji su pali pod njegovim zapovedništvom, objasnio joj je kad se prošle nedelje napokon usudila da ga pita. „Skoro je završio.“

I zaista, Lorkan se upravo nestrpljivo mrštio gledajući prozor iznad Elide i Gavrijela.

Dok je zvuk podnevne zvonjave zamirao, kapci se razleteše.

Smrskaje je daleko bolji izraz, jer su dva fejska mužjaka proletela kroz njih.

Jedan od njih, smeđe kose i krvav, vrištao je padajući.

Princ Rovana Belotri ni reč nije izustio padajući s njim, ne puštajući tog mužjaka dok mu se kežio pokazujući zube.

Elida se skloni u stranu kako bi imali dovoljno mesta da tresnu na hrpu sanduka u uličici, tako da se iverje i smeće razletelo na sve strane.

Znala je da je nalet vetra sprečio da pad bude koban za plećatog mužjaka kojeg je Rovana izvukao iz gomile skršenog drveta držeći ga za okovratnik plave tunike.

Neće imati nikakvu korist od njega mrtvog.

Gavrijel izvadi nož iz korica, ne mrdajući od Elide kada Rovana tresnu stranca o zid u uličici. Na prinčevom licu nije se videlo ništa blago, ništa toplo.

Samo hladnokrvni grabljivac, nameren da po svaku cenu nađe kraljicu koja mu je ukrala srce.

„Molim te“, zagrcu mužjak – i to na zajedničkom jeziku.

Rovana ga je, dakle, našao. Nisu mogli ni da se nadaju da će ući u trag samoj Mevi, što je Rovana shvatio tokom proslave Savina, ali da nađu zapovednike koji joj služe, raštrkani po raznoraznim kraljevstvima gde su bili na ispomoći smrtnim vladarima – to već mogu.

A mužjak na kojeg je Rovana režao raskrvavljene usne – jeste zapovednik. Pravi ratnik, od širokih pleća do mišićavih butina. Rovana je svejedno daleko stasitiji od njega, kao i Gavrijel i Lorkan. Kao da su njih trojica sasvim drugačiji soj, čak i među Fejima.

„Evo kao ćemo“, kaza Rovana cmizdravom zapovedniku, a glas mu beše smrtonosno tih. Surovi smešak krasio je prinčevo lice, tako da mu je krv tekla iz rasečene usne. „Najpre ću ti slomiti noge, a možda i deo kičme, da ne možeš da pužiš.“ Pokaza okrvavljenim prstom niz uličicu. Ka Lorkanu. „Znaš ko je ono, zar ne?“

Kao u odgovor, Lorkan priđe udaljavajući se od luka. Zapovednik počeo da se trese.

„Noge i kičma – telo će ti se s vremenom zaceliti“, nastavi Rovana dok je Lorkan prilazio kao da vreba plen. „Ali ono što će ti Lorkan Salvatere uraditi...“ Zasmeha se tiho i bezosećajno. „Od toga se, prijatelju moj, nikada nećeš oporaviti.“

Zapovednik je u samrtnom strahu gledao najpre Elidu, pa Gavrijela.

Kada se ovo prvi put desilo – pre dva dana – Elida nije mogla da gleda.

Taj zapovednik nije znao ništa bitno, a kada se u obzir uzme u koliko neizrecivo ogavnoj javnoj kući su ga našli, Elida zapravo i nije žalila zbog toga što je Rovana njegovo telo ostavio na jednom kraju uličice – a glavu na drugoj.

Ali danas, ovog puta... *Gledaj. Vidi, zasikta joj glasić na uvo. Slušaj.*

Elida se strese, iako je bilo vrelo i sunčano. Stisnuvši zube, ona priguši sve reči koje navreše iz nje. *Nađite nekog drugog. Nađite neki način da pomoću sopstvenih moći iskusite bravu. Nađite način da prihvatite svoje sudbine da ste zatočeni u ovom svetu a da mi ne moramo da plaćamo dug koji uopšte nije naš.*

Ali ako Aneit sada govori, a proteklih meseci samo ju je gurkala... Elida proguta te svoje besne reči – kao što se od svih smrtnika i očekuje. Zarad Elin, spremna je da se potčini. Baš kao što će se Elin na kraju potčiniti.

Na Gavrijelovom licu nije se videla ni trunčica milosti, već samo nekakva turobna praktičnost dok je gledao zapovednika koji se sav tresao viseći iz Rovanovog železnog stiska. „Reci mu šta ga zanima, inače ćeš samo pogoršati stvari za sebe.“

Lorkan samo što nije stigao do njih, a oko prstiju mu se kovitlao mračni vetar.

Na njegovom strogo licu nije bilo ni naznake onog mušjaka kojeg je upoznala. Makar mušjaka kakav je bio pre onog žala. Ne,